

[Arne Larsen.]

Sådan har altså atmosfæren været, det har ikke været muligt for organisationerne at komme på talefod med selskabernes ledelse, og det er da klart, at stående i denne situation var man nødsaget til at varsle sin strejke. Og så kommer de besynderlige udtalelser fra arbejdsministerens side, at den ordner regeringen i en håndvending, og da han så får tænkt sig lidt om, nå ja, så skal det altså tage en måneds tid, før regering og folketing skal ind i billedet, men det skal selvfølgelig ske, inden folketinget rejser på sommerferie. Og jeg vil også tillade mig at spørge: hvad er egentlig meningen, hvad er egentlig hensigten? Skal vi have et regeringsindgreb, skal vi have et lovindgreb i telefonkonflikten, så var det rart at få det at vide allerede på nuværende tidspunkt.

Der er mange dunkle spørgsmål i denne forbindelse. Spørgsmålet om den livsvigtige side af sagen, som arbejdsministeren jo henviste til i sin tid, og hvor der fra organisationernes side var tilbud om, at man ville være med til en løsning, således at livsvigtige problemer på telefonnettets område blev løst af organisationens medlemmer. Og telefonselskaberne, i alle tilfælde i København, har udsendt forholdsordre, hvorefter man regnede med, at der kom en sådan aftale mellem organisationerne og telefonselskabet. Så sent som 1. april opstillede Københavns Telefon Aktieselskab visse forholdsregler, hvor netop dette indgik. Men da man nåede hen til 1. maj og strejken altså var en kendsgerning, var der ikke tale om, at man ville forhandle med organisationerne om disse livsvigtige områder, og i stedet for må nu overordnet personale altså jages ud og klare alle disse forskellige ledningsbrud, og hvad der ellers er opstået af fejl. Det er da klart, at her møder man konflikten med de ansatte strejkende, og det er selvfølgelig ikke medvirkende til at forbedre klimaet de overordnede og de strejkende imellem. Derfor er det i og for sig også meget forståeligt, at de overordnedes organisationer endnu en gang har henstillet til parterne, at de kommer i en forhandlingsposition.

Man har, som ministeren også redegjorde for, noget, der hedder De samvirkende Telefonselskaber, men for mig at se er det ikke andet og giver sig ikke udtryk på anden måde end i hovedet på et stykke brevpapir,

for der er ingen regler for, at De samvirkende Telefonselskaber, denne mærkelige institution, skal forhandle på alle selskabernes vegne, der er ingen regler for noget sådant. At man af praktiske grunde har foretaget fællesforhandlinger, ja, det er der vel ikke noget at sige til, men der står intet sted skrevet noget som helst om, at de enkelte organisationer under de enkelte selskaber ikke har ret til og mulighed for at afslutte en overenskomst. Derfor er det noget mærkværdigt, at da man altså i Jylland tilsyneladende er ved at nå til en forhandlingsløsning, skrider direktøren for Københavns Telefon Aktieselskab, hr. Rosbæk, ind og forhindrer, at noget sådant sker, og altså tilsyneladende med rygdækning i ministeriet for offentlige arbejder.

Jeg vil ligesom hr. Erling Dinesen meget, meget henstille til ministeren for offentlige arbejder, at han virkelig gør en indsats for at få forhandlinger i gang, fordi telefonselskabernes direktioner og ledelse altså tilsyneladende ikke har magtet den opgave blot at få ført nogle forhandlinger. Derfor synes jeg, at det er en oplagt opgave for ministeren at få parterne bragt sammen til forhandlinger og understøtte en sådan mulig løsning mest muligt. Jeg tror, det vil være det eneste rigtige, at der i denne situation bliver taget et sådant initiativ.

Bündgård: Efter vores opfattelse er behandlingen af telefonfolkene karakteristisk for regeringens fagforeningsfjendtlige holdning. Den optræden, man har vist såvel i telefonkonflikten som i styrmandsstrejken, er to alen af ét stykke. I begge tilfælde har man stukket følehorn ud for at finde den mest velegnede måde at fratage lønmodtagerorganisationerne deres aktionsret. Man har i de to tilfælde benyttet forskellige fremgangsmåder, men i begge tilfælde er resultatet blevet, som det formentlig også har været tilsigtet, at arbejdsgiverorganisationerne nægtede at give blot små indrømmelser, ja, faktisk nægtede overhovedet at gå i realitetsforhandling. En sikker viden om regeringsindgreb før eller senere sætter den normale forhandlingsprocedure ud af kraft. Dermed umuliggøres forhandlingsresultater, og man fremtvinger et regeringsindgreb, der over for offentligheden kommer til at se uundgæeligt ud.